

**Szeretettel köszöntöm Kedves Vendégeinket a Tisztelt
Szülőket,
Kollégáimat, intézményünk Diákságát, köztük
megkülönböztetett szeretettel köszöntöm 26 búcsúzó
Diákunkat!**

„TUDSZ-E VALAMI JÓT?”

*Kérdést őrizgetek szívemben.
Kérdője rég elköltözött.
De milliók szomjúsága, reménye
rejtőzik tréfás kérdése mögött.
Mert olyan emberi jó hírre várni!
Derűs mosollyal egyet tudakolt,
ha beléptem: „Tudsz-e valami jót?”
Mert ha nem, hát találj ki!”*

A mai napnak felém hangzó kérdése sem más, mint amit Túrmezei Erzsébet említ versében: tudok-e valami jót, valami jó hírt mondani az előttem sorakozó végzős diákoknak? Az emberek szeretik a jó híreket, és úgy egyáltalán a híreket. De mi is a hír igazából? A **hír** egy újságírói műfaj, válogatott információk összessége. A hír akkor jó, ha válaszol a következő négy kérdésre: kivel vagy mivel; hol; mikor; mi történt, vagy mi fog történni? A négy alapvető kérdésre a kishír ad választ. Ha a megválaszolandó kérdések egy ötödik (miért?), illetve egy hatodik (hogyan?) kérdésre is válaszolnak, akkor a kifejtett hír típusáról beszélhetünk.

Tehát, ha a mai napon jó hírt akarunk megfogalmazni, nem kerülhetjük meg az előbb említett kérdéseket: kivel, hol, mikor, mi történt vagy mi fog történni?

Nyilván való, hogy hírünk főszereplői a búcsúzó ifjak, akik ma ünnepi ruhát öltve, csillogó szemekkel vannak jelen szüleik, nevelőik, bibliakörvezetőik, diáktársaik körében azért, hogy számba vegyék „hol, mikor, mi történt”? Az első két kérdés viszonylag könnyen megválaszolható, hiszen az internátusban töltött 4 ill. 6 évet vizsgálgatjuk, ki-ki a maga szemüvegén keresztül. Arra viszont, hogy „mi történt?” már nem is olyan egyszerű a válasz. Ha törekszünk az objektivitásra - ami egyébként a jó hír egyik nélkülözhetetlen kritériuma - akkor elmondhatjuk, hogy az itt töltött idő alatt érettebbek, tájékozottabbak, okosabbak, műveltebbek lettetek, és szép lassan felnőtté cseperedtetek. A mi közösségünkben viszont nehéz kishír műfajban gondolkodni, hiszen, ha rátok nézünk, kérdezetlenül is tódulnak a „miérték” és „hogyanok” is.

Miért éppen ő lett a szobatársam? Az otthon melege után miért esett jól mégis az itteni barátokkal megbeszélni a hétvége eseményeit? Miért tudom majdnem kívülről az internátusi házirendet? Miért van az, hogy az életkori sajátosságoknak megfelelő kötelező lázadások ellenére időnként mégis jól éreztem magam?

Hogyan bírtam minden reggel 6-kor felkelni? Hogyan váltam a konviktusi koszt segítségével EU-kompatibilis polgárrá? Hogyan lettem olyan kreatív és házias a farsangi vacsorán, hogy a szüleim talán rám sem ismertek volna? Hogyan voltam

képes C katból A-ra küzdeni magam? Vagy esetleg hogyanragadtam bent a D-ben?

Szinte biztos vagyok benne, ha sort kerítenénk a válaszadásra, akkor többen közületek egy másik műfajhoz nyúlnátok és inkább blogot írnátok. Kíváncsi lennék, kinek mi válna hangsúlyossá a lényeg körvonalazása során. Talán az eredmények, félelmeid, a küzdelem, sok szilenciumon túli tanulás? Vagy inkább az álmaid, kapcsolataid, melyeket néha a konyha melletti lépcsőn ülve megosztottál 1-2 arra méltó társaddal?

Azt gondolom, lenne rá esélyünk, hogy 26 értékes, valóban jó hír szülessen, hiszen a szakirodalom szerint az tesz egy történetet hírré, hogy mennyire aktuális a téma, mennyire van hatással a többiek életére és jelen vannak-e bene konfliktusok. Képzeltbeli blogjaitok bizonyára minden feltételnek könnyedén megfelelnének.

De amit én szeretnék személyesen közvetíteni felétek, az a jó hírnek egy átvitt hírértékére irányul. Teljesen megfelel a jó hír formai kritériumainak, de az üzenet túlmutat minden emberi remekművön. És a legfelemelőbb az számomra, hogy értitek, amiről beszélek. Az idén ballagó összes végzős diák között ez tesz titeket még inkább különlegessé, hogy számotokra az a kérdéssor, hogy: „ki, mikor mit tett értetek?” egy sajátos jelentéstartalommal bír. És azt is tudjátok, hogy ez a jó hír, más szóval evangélium örökérvényű, nem fogja idejét múlni akkor sem, ha kiléptek a Kecskeméti Református Internátus ajtaján. Csak rajtatok múlik, hogy olvasható lesz-e ez a jó hír

éleetek minden lapján. Búcsúzóul kívánom, legyetek ti is jó hír-vivők!

**„Tudsz-e valami jót? –
visszhangzik egyre bennem.
Tudok! Azóta sem kell
bús bajpostának lennem,
Fénytelen szeműek közt
fénytelen szívvel mennem.
Örömondó lehetek
énekekkel, tettel, szóval,
Jóhírré szomjazókat
ítatva örök jóval,
Szeretni és szolgálni
szent, új erőt adóval,
Bánatot oszlatóval,
szívet vigasztalóval!**

*Pálné Lencsés Szilvia
internátusigazgató*